అర్ఘ్యం

ఎల్. ఆర్. స్వామి

న్యూ జెర్సీ
కథల పోటీలో
ఎంపికై
రు. 1000
బహుమతి
గెల్చుకున్న
కథ

నాకు చాలా ఆనందంగా వుంది. గబగబా నడిచాను. రూముకు వెళ్ళాలి. రవిని కలవాలి రవి నా స్నేహితుడు.

ఎదురుగా పున్నమి నాటి సముద్రము ఆనందంతో ఉప్పొంగి పోతోంది. నిన్నటివరకు ఎక్కడో ఒదిగి, దాగి వున్న నా కోరికల లాంటి చిన్న అలలు, కెరటాలుగా మారి తీరాన్ని తాకుతున్నాయి.

బీచ్ రోడ్ వైపు తిరుగుతూ, జేబు తడిమి చూసాను.

వుంది! డబ్బు భద్రంగానే వుంది! ఒకటో, రెండో కాదు రెండు వేల రూపాయిలు!

హాయిగా ఊపిరి పీల్చాను.

రవిని కలవాలి. రవికి యిచ్చిన మాట నిలబెట్టుకోవాలి.

ఆరు నెలల క్రితం మాట అది.

నగరమంటే నియోన్ దీపాల వెలుగులో నిగనిగలాడే విశాలమైన రోడ్ల వెనుక వీధి దీపాలకి కూడా నోచుకోని యిరుకు సందులు వుంటాయని తెలియక, నగరానికి వచ్చి కొట్టుమిట్టాడుతున్న రోజులవి.

"మా వూరు, వెళ్ళిపోవాలని అనుకుంటున్నానురా" నేను రవితో అన్నాను. బీచ్‌లోని గులకరాళ్ళని సముద్రంలోకి విసురుతూ కూర్చున్న రవి నన్ను ప్రశ్నార్థకంగా చూసాడు.

"నాలుగు నెలలు అయిపోయాయినా ఊహూఁ వచ్చి "నేను వచ్చా అన్నాను" ఏదారీ కనబడడం లేదు"

ఏ నక్షత్రం కూడా కనబడని నల్లని ఆకాశము నా ఎదుట విస్తరించి వుంది.

"అప్పుడే నిరుత్సాహపడితే ఎలాగరా? నేనున్నాను కదా?" రవి అన్నాడు.

నిజమే! రవియే నాకు ఆధారము. నగరములోనే పుట్టి, పెరిగిన రవికి. తలదాచుకోటానికి ఒక చిన్నగది వుంది. అందులోనే ఓ మూల నాకిచ్చాడు.

"నువ్వున్నావు గనుకే యిన్నాళ్ళు గడప గలిగేనురా నానీ..." నాకు మాటలు రాలేదు. మనీభవించిన నా వైరాగ్యము లాంటి సముద్రాన్ని

చూస్తూ వుండి పోయాను.

"అధైర్య పడకురా" రవి అన్నాడు. "డ్రైవింగ్ నేర్చుకుంటున్నావ్ కదా? ఏదో ఒక పని దొరుకుతుందిలే"

నడి సముద్రంలోని నావకు వూరు దగ్గర వుందని సూచించే "లైట్ హౌస్" లో నించి వచ్చిన వెలుగు నా మొహమ్మీద పడింది. ఆ వెలుతురుకు తట్టుకోలేక వెనక్కు తిరిగాను. దగ్గరలోనే నిలబడి వున్నాడు. ఒక కుర్రవాడు మామిడికాయ ముక్కలు అమ్ముతూ అంతవరకు అదుపులో వుంచిన ఆకలి తల ఎత్తింది. వాడిని రమ్మని సైగ చేశాను. మామిడి కాయ ముక్కలు అందుకొని డబ్బులు యిస్తుంటే అడ్డువచ్చాడు రవి.

"నువ్వు డబ్బు లివ్వటమేమిటి నేనుండగా" అతను డబ్బులిస్తూ అన్నాడు.

"నా దగ్గర వుంది"

"లేదని నేనన్నానా?"

"బీచ్‌కి వచ్చినప్పుడల్లా ఏదో ఒకటి కొని పెడుతున్నావ్" నేను అన్నాను "ఎప్పుడూ నా దగ్గర ఏమీ తీసుకోవు"

"తీసుకుంటానురా. కానీ యిప్పుడు కాదు. నీకు ఉద్యోగం వచ్చి, జీతం అందిన రోజు మామిడి కాయ ముక్కలేమి ఖర్మ ఐస్‌క్రీం, డిన్నర్ కూడా తీసుకుంటాను"

అవును రవికి డిన్నర్ యిప్పించాలి.

జేబు మరోసారి తడిమి చూసుకున్నాను. డబ్బు వుంది. ఓ రెండు వందల దాకా ఖర్చు అవుతుంది. మిగతా డబ్బు అమ్మకి పంపాలి.

అమ్మ గుర్తుకు రాగానే వరదలా కొట్టుకు వచ్చిన కన్నీళ్ళకు రోడ్డు కనబడలేదు.

పాపం ఎలా వుందో, ఏమో!

పారిపోయిన కొడుకు గురించి ఎన్నిరాత్రులు ఏడ్చి వుంటుందో! చల్లగాలి తగిలే వర్షించడానికి సిద్ధముగా వుండే ఆషాఢ మేఘంలా వుంటుంది మా అమ్మ. ఆవిడ నవ్వడం నేనెన్నడూ చూడలేదు. ఆ ఇంట్లోనూ, ఈ ఇంట్లోనూ పని చేసి సాయంత్రానికి ఇల్లు చేరుకునేది. అప్పుడప్పుడు నన్ను తన అక్కున చేర్చుకొని ఆప్యాయంగా తల నిమురుతూ ఏడ్చేది.

"ఎందుకమ్మా అలా ఏడుస్తున్నావ్?"

"బాధ కాదురా బెంగ తండ్రి లేని నిన్ను పైకి తీసుకురాగలనా అనే బెంగ"

చిన్నప్పుడు అమ్మ బెంగ నా కర్థమయ్యేది కాదు. ఊరంతా మా అమ్మ గురించి గొప్పగా మాట్లాడుతూవుంటే పొంగి పోయే వాడిని.

"నీకేమిటమ్మా నీ వెనుక అన్నపూర్ణ వుంది కదా?" ఒక ఆమె అన్నది.

"నా వెనుకేమిటో, ఎవరు ఇబ్బందుల్లో వుంటే వారి వెనుక వుంటారావిడ"

"నిజమే వదినా మొన్న మా అత్తగారూ పోయినప్పుడు

ఎంత చాకిరీ చేసిందని అనుకున్నాను. ఏదో యిచ్చాననుకో ఆవిడ చేసిన చాకిరీకి అదో లెక్కా?

సంవత్సరాలు గడిచిన కొద్దీ తెలుసుకున్నాను బ్రతుకుతీడ్చటానికి అమ్మపడే శ్రమ గురించి. ఏదో ఒక పని చెయ్యాలని, అమ్మ శ్రమ తగ్గించాలని, నిశ్చయించుకున్నాను.

నగరంలోని నియోన్ దీపాలు నన్ను ఆకర్షించాయి. అమ్మకు ఒక్కమాట కూడా చెప్పకుండా పారిపోయి వచ్చాను. నగరం నడిరోడ్డుమీద పడ్డాను. ఎవరో భుజం మీద చెయ్యివేసినట్టుతోచింది. వెనక్కి తిరిగి చూశాను. ఎదురుగా ఉన్నాడు రవి.

'మా అమ్మకు ఏక్సిడెంట్ అయిందిరా' రవి అన్నాడు. మధ్యాహ్నం వూరి నించి తిరిగి వస్తూ...

నాకుమాటలు రాలేదు.

'నీ గురించే వెతుకుతున్నానురా' 'ఎదురుగా వున్న ప్రభుత్వ ఆస్పత్రివైపు నడుస్తూ అన్నాడు రవి. 'పద'

'ఎలా వుందిరా యిప్పుడు 'నేను తేరుకొని అడిగేను. 'పెద్ద ప్రమాదమేమీ కాదనుకో' వార్డులోకి అడుగు పెడుతూ రవి అన్నాడు. 'ఓ చిన్న ఆపరేషన్ చెయ్యాలట.

'ఆపరేషనా...' ఎదురుగా డాక్టర్ రావటం చూసి ఆగిపోయాను.

'డబ్బు తెచ్చావా?' మా-దగ్గరకు వచ్చిన డాక్టర్ అడిగేరు. 'ప్రయత్నిస్తున్నాను సార్'.

'బాగుంది. చాలా బాగుంది యింకా ప్రయత్నిస్తున్నావా!' డాక్టర్ హేళనగా నవ్వుతూ అన్నాడు.

'ఆలస్యమైతే మీరు తెచ్చే డబ్బు ఆపరేషన్‌కి కాదు. ఆమెను వల్లకాటికి చేర్చటానికి పనికొస్తుంది.

'ఏమిటి సార్ ఆ మాటలు? 'నేను కోపంగా అడిగేను. 'లేకపోతే ఏమిటయ్యా ఆవిడ చావుబతుకుల మధ్య కొట్టుకుంటోంది. వెంటనే ఆపరేషన్ చెయ్యాలి. ఆపరేషన్ చెయ్యాలంటే డబ్బు కావాలి. అయినా నాకు తెలీక అడుగుతున్నాను. మీకు మనిషి ముఖ్యమా? డబ్బు ముఖ్యమా?'

ఆ ప్రశ్న నేను డాక్టర్ అడగవలసినదేమోనని అనిపించింది నాకు. కానీ నోరుమెదపలేదు. ఎందుకంటే అతను నాకు డాక్టర్ లా కనపడలేదు. తనచేతికి చిక్కుకుపోయిన ఎరని చూసి మురిసిపోయే పెద్దపిల్లిలా వున్నాడు అతను.

నిమిషాలు గడిచిపోయాయి. నా ఆలోచనలు రవీ, వాళ్ళ అమ్మచుట్టూ తిరిగాయి. ఆవిడ ఎలా వుంటారో! నేను ఆవిడని చూడలేదు గానీ అమ్మ గదా? బహుశః మా అమ్మలాగే వుంటారేమోనని అనుకున్నాను.

మళ్ళీ మా అమ్మనా మనస్సులో కదిలింది.

'రవీ డబ్బు తీసుకోరా' జేబులోనించి జీతం తీసి రవికి ఇస్తూ అన్నాను. 'ఈ డబ్బు ఆ డాక్టర్ కిచ్చి ఆపరేషన్ చెయ్యమను'. 'ఇంత డబ్బు.... నీ దగ్గర'

'ఈరోజే జీతం అందిందిరా'

'ఒద్దురా నీ నెలరోజుల శ్రమ ఫలితం అది. ఇంకోమార్గం చూస్తాను'.

'నా మాట విను,డబ్బు తీసుకో, అమ్మని బ్రతికించుకో'

'నేను తీర్చలేనేమోరా'

'ఫరవాలేదు ఈ డబ్బు నీకు కాదు అమ్మకు. అమ్మ బ్రతకాలి. మానవతకు, ఆప్యాయతకు ప్రతిరూపమైన అమ్మ బ్రతకాలి' నేను ఆవేశంతో అన్నాను. 'నా శ్రమ ఫలితం మానవతని రక్షిస్తుందంటే అంతకుమించి నాకేం కావాలి' రవికి డబ్బు యిచ్చి బయటకు నడుస్తూ వుంటే పున్నమి వెన్నెల నాకు స్వాగతం పలికింది. అది వెన్నెల కాదని, మానవత్వం బ్రతికినందుకు పుడమితల్లి పెదవిలో విరిసిన చిరునవ్వేనని తోచింది నాకు.

లోయ-శిఖరం (ముగింపు –27 వ పేజీ తరువాయి)

బుద్ధిని వంచించి ముందుకు పొమ్మంటోంది. మనస్సుని విచలితం చేస్తున్న సంఘటనలు ఆలోచించి, ఆలోచించి మనస్సనే త్రాసును అటూ ఇటూ ఊపి తప్పో ఒప్ప చేయడానికి నిశ్చయించారు ప్రమోద్!

ఆ రాత్రి ప్రొద్దు పోయిన తరువాత వ్రాసిన సారాంశం:

సునీలగారూ! ఏ అలవాట్లూ లేని నన్ను కవ్వించారు – నవ్వించారు. మీరంటే నాకు వల్లమాలిన అభిమానం జాలీ ఏర్పడ్డాయి. మిమ్మల్ని గురించి చాలామంది చాలా విధాలుగా చెప్పారు. అయినా నేను వాటికి ప్రాధాన్యం ఇవ్వను. పిచ్చిపిచ్చి అనుభవాలతో ఎంగిలిపడి చెడుపేరు తెచ్చుకొనేకన్నా శాశ్వతంగా మనం ఉండిపోవడానికి మీకభ్యంతరమేమిటి? ఎన్ని అవాంతరాలొచ్చినా మీతో నేనుండిపోతాను. నాలుగు రోజులు లోకం మనల్ని గురించి వాగినా, ఒక నియమంగా ఉండిపోతే నోరు మూసికుంటుంది. ఆలోచించి చెప్పండి.

'ప్రమోద్'

ఏం రాశాడా అని ఎదురుచూసిన సునీల ఇంటికెళ్ళి ఉత్తరం తీసింది. చదవడమే తరువాయి కళ్ళవెంబడి నీళ్ళు జలజలా రాలి ఉత్తరం తడిసిపోయింది. ప్రమోద్ ఎంత మంచివాడివి ప్రమోద్. నాటంగా వస్తే అనుభవించి వదిలేద్దామనుకునే వాళ్ళు తప్ప జీవితాంతం తోడుగా ఉంటానని ఒకళ్ళు కూడా అనలేదు కదా! చివరకు నా భర్త కూడా ఆస్తి నగలు అమ్మితే లేదని డబ్బు కోసం ఇంకో మనిషిని చేసికున్నారు.

కానీ నేను... నీకు తగను ప్రమోద్. అనుకుంటూ తెప్పరిల్లిన హృదయంతో ఆ రాత్రంతా ఆలోచించి ఆప్యాయంగా రాసిన ఉత్తరం.

మైడియర్ ప్రమోద్! ఐ నెవర్ ఫర్‌గెట్ యూ ప్రమోద్, ఐ నెవర్ ఫర్‌గెట్ యు, నీ నిజాయితీ నన్ను ముగ్ధురాల్ని చేసింది. నీమీద అభిమానం సముద్రమంత పెరిగింది. కానీ నీలాంటి మంచి వాళ్ళకు మంచివాళ్ళే చెడగొట్టి జీవితాంతం నీతో ఉండి. నీ వాళ్ళ జీవితంలోకి ప్రవేశించి ద్రోహం చెయ్యలేను ప్రమోద్. ఇంద్రియాలు సృష్టించే ప్రళయమారుత ప్రభంజనాన్ని తట్టుకోలేక పొరబాట్లు చేసినా నాకు మనసుంది ప్రమోద్. నన్ను గురించి తెలిసినా మంచి మనిషిగా నీ అభిమానం పొందిన నా జీవితం ధన్యం. పైకి నవ్వినా లోకానికి నా జీవితశోకం తెలీదు. నా అంతర్మథనాన్ని అర్థం చేసికోక నన్నొక పాపాలపుట్టగా చెప్పినావే నాతో జీవితాంతం గడిపే అయోగ్యత నీకొద్దు. ఒక పిచ్చి అనుభవం కోసంఎదురు చూసిన నాకు కోట్ల విలువచేసే మరువలేని మధురానుభూతిని ప్రసాదించావు. అది చాలీ జీవితానికి. ఎప్పుడూ మరువలేని అనుభూతిని ఇచ్చిన నిన్ను మరువలేని.

'సునీల'

జవాబు చూసిన ప్రమోద్ శరీరమంతా ప్రకంపనాలతో చెమటపోసింది. తనో అగాధం లాంటి లోయలోకి కూరుకుపోతున్నట్లు సునీల ఏదో ఒక మహోన్నత శిఖరాన్నధిరోహించి పైకి పోతున్నట్లు భావిస్తుంటే తెలీకుండానే కళ్ళు చెమ్మగిల్లి, నీళ్ళు సుళ్ళు తిరిగాయి ప్రమోద్‌కు.